

PARAULA I VIDA

Preparem-nos amb Maria per a la gràcia del Nadal

En el camí de preparació a la joia del misteri de Nadal, la gràcia de l'arribada d'un Déu que es fa home per redimir tota la humanitat caiguda, aquests dies ens porten la vivència de **la festa de la Immaculada Concepció de la Verge Maria**. «Com han observat els especialistes en litúrgia, —deia Pau VI— l'Advent ha de ser considerat com un temps particularment apte per al culte de la Mare del Senyor: orientació que confirmem i desitgem veure acollida i seguida a tot arreu» (*Marialis cultus* de 1974, núm. 4).

El temps marià per excel·lència ha de ser l'Advent. I és durant aquest temps que recordem amb major freqüència la Mare de Déu, la seva gran fe, la seva indefallent esperança i la seva immensa caritat, que són llum en la foscor. Ella travessa i dona sentit a tot aquest temps d'esperança

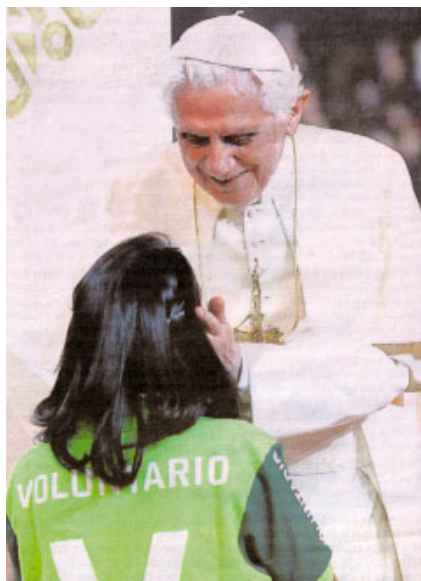
i de preparació: la solemnitat del dia 8, ens fa celebrar conjuntament la Immaculada Concepció, la preparació radical a la vinguda del Salvador i la felicitat proclama de l'Església sense taca ni arruga. I també la sentirem molt propera en els dies ferials del 17 al 24 de desembre i, més concretament, el diumenge anterior al Nadal, enguany el dia 18, en què ressonaran antigues veus profètiques sobre la Verge Mare i el Messies, i llegirem episodis evangèlics relatius al naixement imminent de Crist i de Joan Baptista, el seu Precursor.

Llegim al **nou Catecisme Youcat** que, «l'Església creu que «la beatíssima Verge Maria», en el primer instant de la seva concepció, per una gràcia i un privilegi singular de Déu omnipotent, en previsió dels mèrits de Jesucrist salvador del llinatge humà, fou preservada immune de qualsevol taca de pecat original» (*Youcat* 83). I en el cas del pecat original, diu Benet XVI, que cal entendre que «tots portem dins nostre una gota del verí d'aquella manera de pensar il·lustrada en les imatges del llibre del Gènesi. L'home no té confiança en Déu. Ell, temptat per les paraules de la serp, cova la sospita que Déu sigui un competidor que limita la nostra llibertat i que nosaltres serem plenament éssers humans només quan l'hauréu arraconat... L'home no vol rebre de Déu la seva existència i la plenitud de la seva vida. I, fent això, ell es fia de la mentida més que no pas de la veritat i així cau amb la seva vida en el buit, en la mort» (*Youcat* 68). Amb tot, Déu no es limita a contemplar com l'home es destrueix a si mateix i el món, i ens envia Jesucrist. És la culpa sortosa que ens ha merescut un salvador tan gran! (litúrgia de Pasqua).

Si considerem l'inefable amor amb què la Verge Maria va esperar el seu Fill, ens sentirem animats a prendre-la com a model, abandonar el pecat i tot el que ens embruteix, i estar a punt perquè el Senyor «ens trobi vetllant en l'oració i cantant la seva lloança», com diu el prefaci II d'Advent, i així li puguem sortir a l'encontre. La Litúrgia d'Advent uneix l'espera messiànica i l'espera del retorn gloriós de Crist, amb l'admirable record de la Mare, que vetlla, que espera, que estima el Fill que l'Esperit Sant ha fet néixer en les seves entranyes puríssimes. I és així com ens ajuda a esperar-lo en les seves misterioses vingudes: l'oració, els sagraments, la Paraula, el germà, els pobres que ens necessiten... Sempre humil i a vegades amagat, el Senyor arriba amb poder, i Maria ens ensenya i ajuda a descobrir-lo, a reverenciar-lo i a estimar-lo amb un cor pur. Que Ella guiï els nostres passos per acollir amb fruit el perdó i la pau del Nadal!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

El tresor del voluntariat

► El Papa Benet XVI saluda una voluntària el darrer dia de la seva visita apostòlica a Madrid, l'estiu passat, amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ). Enguany estem celebrant l'Any Europeu del Voluntariat i Benet XVI ha volgut celebrar a Roma, els dies 10 i 11 del passat novembre, un Congrés sobre el voluntariat de l'Església catòlica. El voluntariat nasqué a l'Església i aquesta, que és l'organització caritativa més gran del món, és la que mobilitza més voluntaris, sobretot en les seves organitzacions de caritat. Segons ha declarat el cardenal africà Robert Sarah, president del Pontifici Consell *Cor Unum*, organitzador del congrés, «els organismes de voluntariat contribueixen molt a fer present el testimoni de Crist en el món d'avui».

GLOSSA

Calendari d'Advent, finestres d'esperança

Som ja en temps d'Advent. Els infants han començat a obrir les finestres del calendari que els portarà a la celebració del naixement de Jesús. Ben aviat els pessebres ocuparan el seu espai a les nostres llars. Convé pensar en les felicitacions escrites o per correu electrònic. Hem de concretar els detalls dels àpats familiars, sense oblidar la trobada entorn del tió...

Les quatre setmanes d'Advent són una invitació a l'esperança. Preparar la vinguda del Salvador, com Josep i Maria, des de la resposta confiada a la invitació del Pare. Temps d'espera del Messies, l'anhelat des del principi dels temps i que ha d'alliberar el poble. Obrir-nos a la salvació que la seva misericòrdia ofereix amorosament a tota la humanitat. Renovar-nos escombrant tot el que dificulta l'arribada esperada i recomençar confiant en la seva paraula. Hora de rellegir el gran esdeveniment de la salvació en el nostre moment personal, eclesial i social amb les seves grandeses i misèries.

«Jo envio davant teu el meu missatger perquè et prepari el camí... Prepara el camí del Senyor, aplaneu les seves rutes» (*Mc* 1,2-3). Els infants obren cada dia una finestra del calendari que els convida a observar i reflexionar sobre moments, circumstàncies i persones

que els van apropant a la nit santa amb joia i que, alhora, els desvetlla actituds que els inicien o consoliden en la virtut. A l'ensem, els joves i els adults hem d'obrir, també cada dia, les finestres d'un calendari imaginari que, apropant-nos al Nadal, ens ajudi a veure el que cadascun de nosaltres pot fer per obrir camins i preparar rutes al Senyor que ve.

Obrim una finestra: amor fidel i donació generosa. Fugim, doncs, de la superficialitat de l'entorn que, amb llums, eslògans i cançons, ens en poden apartar. Obrim una altra finestra: austeritat. Una crida per preparar un Nadal sobri, especialment en les circumstàncies econòmiques actuals. Obrim una altra finestra: caritat i solidaritat. Perquè Jesús ve per la humanitat sencera i ens convida a atendre la realitat dels més desafavorits, autòctons o nousvinguts, aquells que sovint són molt a prop nostre, a la família, al barri, al poble o a la ciutat. Donar vida a la caritat i a la solidaritat des de l'amor.

Obrim confiats les finestres del nostre calendari d'Advent. Amb alegria, amb esperança, amb il·lusió. Perquè quan preparem el camí del Senyor, sabem que res del que fem és en va.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Verge de la vall de Núria,
voltada de soletats,
que immòbil en la foscúria
i en vostres vestits daurats
oïu l'eterna cantúria
del vent i les tempestats.
Verge de la vall de Núria
a Vós vénen les ciutats.
Vers Vós avancen incertes
per les altes quietuds
i els camins desconeguts
de les grans serres desertes.

(*Goigs a la Verge de Núria*,
fragment. 22/23-08-1894)

DIUMENGE II D'ADVENT

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 40,1-5,9-11)

«Consoleu, consoleu el meu poble», diu el vostre Déu. «Parleu amorosament a Jerusalem, crideu i digueu-li que s'ha acabat la seva servitud, ha estat perdonada la seva culpa: ha rebut de mans del Senyor doble pena per tots els seus pecats.»

Escolteu una veu que crida: «Obriu en el desert una ruta al Senyor, aplaneu en l'estepa un camí per al nostre Déu. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana, el terreny escabros serà una vall. Llavors apareixerà la glòria del Senyor i la veurà tothom alhora. La boca del Senyor ho ha dit.»

Puja en una muntanya ben alta, missatger que anuncies a Sió la bona nova! Tu que portes bones noves a Jerusalem, alça ben fort el teu crit, alça'l ben fort, no tinguis por! Digues a les viles de Judà: «Aquí teniu el vostre Déu! El Senyor Déu arriba amb poder, el seu braç domina tota cosa, l'acompanya el fruit de la seva victòria, el precedeixen els seus trofeus; vetlla com un pastor pel ramat, l'aplega amb el seu braç, porta al pit els anyells, acompanya les ovelles que crien.»

► Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pere (2Pe 3,8-14)

Estimats, una cosa hi ha que no heu de perdre mai de vista: Per al Senyor tant és un dia com mil anys i mil anys com un dia. No és que el Senyor difereixi el compliment de les promeses, com ho suposen alguns; és que el Senyor és pacient amb vosaltres, perquè no vol que ningú es perdi, sinó que tothom arribi a convertir-se. Però el dia del Senyor vindrà; arribarà inesperadament com un lladre. Aquell dia el cel fugirà amb un estrèpit espantós, els elements, abrandats, es desintegraran, i la terra quedarà al descobert amb tot el que hi han fet. Tenint present, doncs, que tot això es desintegrarà, penseu com heu de viure, amb quina santedat i amb quina pietat us heu de comportar. Espereu la vinguda del dia de Déu i feu tot el possible perquè arribi aviat. Aquell dia el cel, inflammat, es desfarà, i els elements, abrandats, es fondran. Però nosaltres, tal com ell ens ho ha promès, esperem un cel nou i una terra nova, on regnarà la justícia. Per tant, estimats, mentre espereu això, mireu que ell us trobi en pau, immaculats i irrepressibles.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,1-8)

Comença l'evangeli de Jesús, el Messies, Fill de Déu.

En el profeta Isaïes hi ha escrit això: «Jo envio davant teu el profeta missatger perquè et prepari el camí. Una veu crida en el desert: «Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí». Complint això, Joan començà a batejar en el desert.

Predicava un baptisme de conversió, per obtenir el perdó dels pecats, i anaven a trobar-lo de tot arreu de Judea, amb tota la gent de Jerusalem, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà. El vestit de Joan era de pèl de camell, es cobria amb una pell la cintura i s'alimentava de llagostes i mel boscana. I predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 40,1-5,9-11)

«Consolad, consolad a mi pueblo, —dice vuestro Dios—; hablad al corazón de Jerusalén, gritadle, que se ha cumplido su servicio, y está pagado su crimen, pues de la mano del Señor ha recibido doble paga por su pecados.»

Una voz grita:

«En el desierto preparadle un camino al Señor; allanad en la estepa una calzada para nuestro Dios; que los valles se levanten, que montes y colinas se abajen, que lo torcido se enderece y lo escabroso se iguale. Se revelará la gloria del Señor, y la verán todos los hombres juntos —ha hablado la boca del Señor.»

Súbete a un monte elevado, heraldo de Sión; alza fuerte la voz, heraldo de Jerusalén; álzala, no temas, di a las ciudades de Judá:

«Aquí está vuestro Dios. Mirad, el Señor Dios llega con poder, y su brazo manda. Mirad, viene con él su salario, y su recompensa lo precede. Como un pastor que apacienta el rebaño, su brazo lo reúne, toma en brazos los corderos y hace recostar a las madres.»

Predicació de sant Joan Baptista. Pintura de Domenico Ghirlandaio, església de Santa Maria Novella (Florència)

► Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos.» / La salvación está ya cerca de sus fieles, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / la salvación seguirá sus pasos. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pedro (2Pe 3,8-14)

Queridos hermanos: No perdáis de vista una cosa: para el Señor un día es como mil años, y mil años como un día. El Señor no tarda en cumplir su promesa, como creen algunos. Lo que ocurre es que tiene mucha paciencia con vosotros, porque no quiere que nadie perezca, sino que todos se conviertan. El día del Señor llegará como un ladrón. Entonces el cielo desaparecerá con gran estrépito; los elementos se desintegrarán abrasados, y la tierra con todas sus obras se consumirá. Si todo este mundo se va a desintegrar de este modo, ¡qué santa y piadosa ha de ser vuestra vida! Esperad y apresurad la venida del Señor, cuando desaparecerán los cielos, consumidos por el fuego, y se derretirán los elementos. Pero nosotros, confiados en la promesa del Señor, esperamos un cielo nuevo y una tierra nueva en que habite la justicia. Por tanto, queridos hermanos, mientras esperáis estos acontecimientos, procurad que Dios os encuentre en paz con él, immaculados e irreprochables.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,1-8)

Comienza el Evangelio de Jesucristo, Hijo de Dios.

Está escrito en el profeta Isaías: «Yo envío mi mensajero delante de ti para que te prepare el camino. Una voz grita en el desierto: «Preparad el camino del Señor, allanad sus senderos».»

Juan bautizaba en el desierto; predicaba que se convirtieran y se bautizaran, para que se les perdonasen los pecados. Acudía la gente de Judea y de Jerusalén, confesaba sus pecados, y él los bautizaba en el Jordán. Juan iba vestido de piel de camello, con una correa de cuero a la cintura, y se alimentaba de saltamontes y miel silvestre. Y proclamaba: «Detrás de mí viene el que puede más que yo, y yo no merezco agacharme para desatarle las sandalias. Yo os he bautizado con agua, pero él os bautizará con Espíritu Santo.»

COMENTARI

La bona nova segons Marc

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Is 35,1-10 / Sl 84 / Lc 5,17-26

■ **dimarts**: Is 40,1-11 / Sl 95 / Mt 18,12-14 □ **dimecres**: Is 40,25-31 / Sl 102 / Mt 11,28-30

□ ■ **dijous**: Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38

■ **divendres**: Is 48,17-19 / Sl 1 / Mt 11,16-19

■ **dissabte** (□ Terrassa): Sir 48,1-4.9-11 / Sl 79 / Mt 7,10-13

■ **diumenge** vinent, III d'Advent (lit. hores: 3a setm.): Is 61,1-2a.10-11 / Lc 1,46-54 / 1Te 5,16-24 / Jn 1,6-8.19-28.

L'inici de Marc no pot ser més auster ni més directe. Primer, un encapçalament solemne: «Començament de la bona nova de Jesús, el Messies, fill de Déu». Immediatament el lema profètic: «Jo envio davant teu el missatger perquè et prepari el camí». Després el Baptista que apleix la profecia d'Isaïes. La figura de Joan baptista és clarament i decidida la del precursor, el qui prepara el camí. Tanmateix, convé fixar-se que tot apunta a Jesús: «jo envio davant teu», «perquè et prepari el camí», «després de mi ve el que és més fort que jo... ell batejarà amb l'Esperit Sant».

La figura del Baptista només és esbossada: predica un baptisme de conversió,

vesteix i viu molt austerament, no hi ha cap detall apocalíptic en les seves exhortacions, com a Mateu i a Lluc: la destal posada a la soca de l'arbre, la palla que crema, el baptisme amb foc... El resultat de la concisió de Marc és que tot el protagonisme el té Jesús. Està ben clar que el baptisme de Jesús serà el baptisme cristià. Jesús no farà la competència a Joan baptista (com la fa a Joan 3,22;3,26; 4,2).

El missatge central d'aquest text de Marc és que Jesús és el més fort (Mc 1,7). Aquesta imatge inusitada en Marc no apareix directament enlloc més d'aquest evangeli. Però també és una imatge paradoxal. D'alguna manera correspon, en

Marc, a la narració del naixement de Jesús segons Mateu i, sobretot, segons Lluc: «Un infant faixat en bolquers i posat en una menjadora, que és el Salvador». Perquè serà precisament Marc qui insistirà que Jesús no vol ser ni el primer ni el més poderós.

Jesús oferirà als seus seguidors un camí que passa per la creu i per la mort. El missatge de Marc s'acosta molt a l'ensenyament de Pau: «Crist va ser crucificat en la seva feblesa, però ara viu per la força de Déu» (2Co 13,4).

Jesús és el més fort que, paradoxalment, se sotmet al baptisme de conversió de Joan.

BENET XVI COMENTA EL PARENOSTRE

7. Dóna'ns avui el nostre pa de cada dia

La quarta petició del parenostre sembla la més humana de totes: el Senyor que fa girar els nostres ulls a les coses més essencials, a l'única cosa necessària, també sap quines són les nostres necessitats terrenes: les ben coneix. Sant Cebrià, en el seu comentari al parenostre, es fixa aquí que es parla d'un pa nostre. En la comunitat dels deixebles, en la comunitat dels fills de Déu, ningú no pot pensar només en ell mateix. Preguem pel nostre pa, és a dir, també pel pa dels altres. I sant Joan Crisòstom subratlla que «cada bocí de pa és, en certa manera, un bocí de pa de tots, un tros de pa del món». El pare Kolvenbach afegeix: «Com és possible que, en la invocació del nostre Pare sobre la taula del Senyor i en la celebració de l'eucaristia, un es pugui dispensar de declarar la seva voluntat impertorbable d'ajudar a fer que tots els homes, els seus germans, tinguin el pa de cada dia?» (*Caminando hacia la Pascua: ejercicios espirituales*. Mensajero, Bilbao, 1990).

Els pares de l'Església, pràcticament tots, van interpretar la quarta petició del parenostre en un sentit eucarístic, i és aquest el sentit que té el parenostre de la missa. Això no vol dir que aquesta interpretació exclouï una petició del pa en el seu sentit literal.

Els pares de l'Església veuen distintes dimensions en la paraula que, a partir de la pregària dels pobres que demanen el pa de cada dia, arriben al pensament del Pare del cel que ens alimenta i recorda el poble de Déu pelegrinat pel desert.

En el discurs de Jesús sobre el pa de vida, el miracle del manà espontàniament pren un significat més ample que abasta el nou món, en el qual el *Logos*, la paraula eterna de Déu, «el nostre pa», esdevé aliment del convit de noces etern. El gran discurs del pa de vida en el capítol 6 de l'Evangeli de Joan abraça tot aquest ventall de significats, des del pa material fins al pa espiritual.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És un anacronisme?

Una de les observacions que em fan més sovint quan em confesso obertament cristià en un entorn no cristià és que la meua opció de vida és un anacronisme, que tenia sentit en un temps remot però que en la nostra societat fragmentada, ultratecnològica, hipercompetitiva i hiperconsumista és una rêmora del passat, un residu històric que, a poc a poc, anirà dissolent-se, perdent pistonada, com ha succeït amb altres institucions del passat, amb alguns sistemes polítics i amb oficis que havien estat rellevants socialment.

Molts nens i adolescents del nostre àmbit cultural associen la creença cristiana a quelcom del passat, perquè veuen expressades i viscudes aquestes creences en les seves àvies, però no en els seus entorns habituals. Segons ells, la religió cristiana és allò que fa l'àvia, un relat fora del seu imaginari.

No crec que nosaltres siguem els últims cristians de la història, però sí els últims de viure el cristianisme de la manera tradicional. És un bell repte ser cristià en aquesta situació. Els contextos, els entorns s'han transformat de forma tan poderosa que exigeixen una renovació a fons de la manera de viure'l. Tinc la impressió que tot està per començar, que som a les beceroles d'una nova era, i que solament en besllumem algunes formes.

El desenvolupament científic i tècnic de la humanitat ha estat exponencial, però no ha anat acompanyat d'un desenvolupament espiritual paral·lel. Avui dia estem prenent consciència d'aquest desequilibri i dels mals que se'n deriven pertot. En aquesta presa de consciència el cristianisme hi té un paper. La seva proposta de justícia universal, de pacificació del món, d'estima per la creació, d'una economia al servei de la persona i d'una política al servei dels més petits i vulnerables té plena vigència. És absolutament necessària.

Com es dedueix d'un text famós de Joan Maragall —un dels poetes que més estimo—, no som en l'era postcristiana perquè mai no ha existit una era cristiana. No és una religió del passat, perquè mai no ha estat plenament viscuda en el passat. Quan algú em demana: *Encara ets cristià?*, penso en el meu dedins: «*Encara intento ser-ho.*»

Francesc Torralba

Jesuicrist 2.0. Ed. Pòrtic (Grup 62)

SANTORAL

4. ✠ Diumenge II d'Advent. Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, cardenal; santa Ada, vg.; beat Francesc Gàlvez, prev. franciscà i mr. al Japó, nat a Utiel.

5. Dilluns. Sant Dalmau o Dalmat (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. VI), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem; sant Guerau de Braga, bisbe; santa Crispina, vg.

6. Dimarts. Sant Nicolau (s. IV), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. X); sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i màrtir (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asel·la, vg.; beata Carme Sallés (Vic 1848-Madrid 1911), fund. Concepcionistes missioneres de l'Ensenyament (RCM).

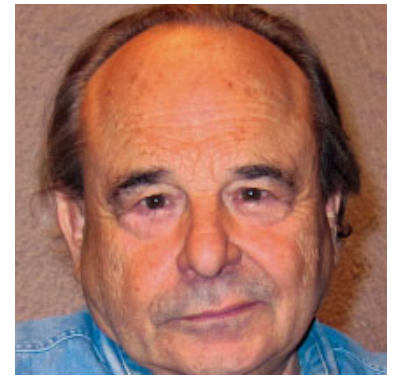
7. Dimecres. Sant Ambrós o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església; sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.; santa Fara, abadessa.

8. ✠ Dijous. Immaculada Concepció de la Verge Maria, anomenada també la Puríssima; sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. II aC).

9. Divendres. Sant Restitut, màrtir; sant Pere Fourier, prevere, fundador; santa Leocàdia (Llogaia o Llocaia), verge i màrtir; santa Valèria, verge i màrtir.

10. Dissabte. Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, verge i màrtir (s. III); santa Júlia, verge i màrtir; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i màrtir; sant Gregori III, papa (siríac, 731-741); sant Trobat, màrtir; beat Jeroni de Sant'Angelo in Vado, prevere mínim.

ENTREVISTA

▶ ARTURO SAN AGUSTÍN

Els joves del Papa

El periodista i publicitari Arturo San Agustín, de 62 anys, va transitar molt ben acompanyat entre els joves que van participar en la passada JMJ celebrada a Madrid. Ho va fer amb l'objectiu d'elaborar una crònica, que acaba de publicar sota el títol *Un perro verde entre los jóvenes del Papa* (Ediciones Khaf), en la qual presenta uns joves «que demostren que el futur existeix». Segons l'autor, el llibre respon «a un exercici de llibertat personal o periodística i a un intent de ser útil».

Què és el que més destacaria de la JMJ de Madrid?

No pretenc fer cap joc de paraules, però el que més em va impressionar de la JMJ va ser comprovar que la joventut existeix; és a dir, que existeix una joventut compromesa que, sense pretendre-ho, et demostra que el futur existeix. Una joventut que no fa por i que, en canvi, aporta esperança. Parlo d'una joventut catòlica que era normal. I, m'explico: l'adjectiu *normal* va ser el que més vaig escoltar en boca de molts ciutadans que observaven els joves catòlics.

Els joves són sensibles al missatge cristià?

Crec que els joves i els no-joves són sensibles al missatge cristià, que si sempre és actual ara sembla que tingui encara més futur. El que passa és que, en aquest país, tot o quasi tot el que és cristià sol confondre's amb persones. No tots els fets es veuen o es coneixen, però quasi totes les declaracions o opinions s'escolten, es llegeixen i, per descomptat, es poden manipular. Penso que l'Església catòlica no acaba de comunicar bé tot allò que realment és i això explicaria per què hi ha tanta confusió, que no beneficia mai l'Església. Aquest sacerdot, monja, bisbe... que es coneix personalment, i de qui se sap el seu dia a dia, quasi mai no l'associem amb l'Església. Em refereixo a la majoria de ciutadans.

Per què Benet XVI té aquesta capacitat de convocatòria?

Benet XVI és, per a mi, el primer Papa del qual m'interessa tot el que escriu. És un veritable i poderós intel·lectual que, si se'l llegeix amb atenció i sense prejudicis, t'ofereix esperança. No és inflexible sinó simplement rigorós. I si d'alguna cosa estem necessitats és de rigor. Benet XVI és el Papa que necessita el nostre temps. Crec que, si parlem de fe i de raó, el Vaticà mai no ha tingut un intèrpret millor que aquest Papa, que m'interessa fins i tot quan parla de música.

Òscar Bardaji i Martín

EDUCAR

Elogio de la disciplina

Es bien cierto que la palabra *disciplina* se ha vuelto tan equívoca como la palabra *autoridad*. Y, mire usted por dónde, etimológicamente deriva del latín *discere*, que significa *aprender*. Así pues, la disciplina es el conjunto de medios, actos o actitudes necesarias para aprender algo. Es decir, todos hacemos uso de disciplina, aun sin saberlo, cuando aprendemos alguna cosa. El estudio es el paradigma de la disciplina.

Como nos explica José Antonio Marina, lo que le dio un aire desagradable y coactivo al término *disciplina* fue el hecho de que «durante mucho tiempo se pensó que sólo bajo coacción o castigo se aprende, que la letra con sangre entra y, por lo tanto, la disciplina dejó de ser un medio necesario para convertirse en un castigo necesario. Este cambio pervirtió el significado de la palabra, que fue monopolizada por la educación autoritaria».

Pero ahora nos estamos dando cuenta de que necesitamos recuperar la palabra, limpiarla del autoritarismo trasnochado y reducir su contenido, fundamental para el aprendizaje.

Un bello ejemplo del valor de la disciplina es el de la autora mundialmente conocida Hellen Keller, que en 1902 publicó *La historia de mi vida*. A quien quiera saber más sobre ella y sobre su extraordinaria educadora Anne Sullivan (quien quedó ciega a los cinco años, aunque recuperó la visión mucho tiempo después tras varias operaciones) le aconsejo la película del director Arthur Penn *El milagro de Ana Sullivan* (*The Miracle Worker*, 1962).

Anne, la educadora, amaba a Hellen y este amor la legitimaba para exigirle obediencia. Por ello ilustra *la dialéctica entre la disciplina y el amor*.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

Jornades per a Formació de Catequistes organitzades pel SIC

Una àmplia representació de la delegació de Catequesi de Bisbat d'Urgell encapçalada pel seu Delegat Diocesà, Mn. Antoni Elvira, participà a la cloenda de les V Jornades Interdiocesanes de Formació per a Catequistes, que van tenir lloc del 4 al 6 de novembre a Palma de Mallorca. Van ser organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears, i van comptar amb uns 500 assistents de diferents punts d'aquest territori. L'església de la Porciúncula, de Palma de Mallorca, va acollir la solemne eucaristia de cloenda, presidida per Mons. Jesús Murgui, Bisbe de Mallorca, i concelebrada per Mons. Xavier Salinas, Bisbe de Tortosa, President de la Sotscomissió de Catequesi de la CEE, i Bisbe Delegat per a la Catequesi de la CET, i els nombrosos preveres procedents de les tretze diòcesis participants en aquest encontre. Les jornades van ser clausurades per Mons. Salinas, acompanyat pel Vicari General de la Diòcesi de Mallorca, Mn. Lluç Riera, i Montserrat Oriol, Secretària General del SIC.

Càritas Urgell assisteix a l'assemblea de Catalunya

Els representants d'Urgell van assistir el 7 de novembre a l'assemblea de les Càritas Diocesanes de Catalunya a la seu de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Les comissions d'Immigració i de Voluntariat van informar de les diferents activitats que s'han dut a terme, així com de les accions que s'han fet a nivell de relacions amb l'Administració. Es va informar de l'acord de col·laboració amb la Fundació Catalana de Bàsquet. Càritas d'Urgell va exposar els darrers projectes, subratllant la proposta del Pla d'Acollida i les diferents iniciatives posades en marxa per ajudar els més necessitats, com ara, el repartiment d'aliments i de roba, així com els cursos de formació que s'han organitzat, entre altres.

Mons. Vives coneix les escoles d'Escaldes-Engordany

L'Arquebisbe Joan-Enric Vives va visitar l'Escola Francesa i l'Escola de la Sagrada Família el dia 16 de novembre, en el marc de la seva visita pastoral a la parròquia.

A l'Escola Francesa va ser rebut pel seu Director, Dominique Paris, i la Directora de Maternal, Patricia Gérain, i també pel Delegat d'Ensenyament francès a Andorra, Michel Maginot. Mons. Vives va visitar diverses aules on va explicar el motiu de la seva visita i va respondre a les preguntes dels alumnes sobre la seva tasca com a Bisbe i alhora Copríncep. També va saludar el personal que hi treballa. A l'Escola de la Sagrada Família va ser rebut per la Directora Meritxell Vidal, i la Cap d'Estudis d'Infantil i Primària, Maria Julià, a més de la Germana Victòria Bertran, de l'Institut de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, responsable del centre i l'única actualment al servei directe d'aquesta escola. L'Arquebisbe va encoratjar els més petits a ser infants responsables per a Andorra, que «és un petit país, però és el nostre, amb la seva cultura i les seves tradicions», i els va animar a servir-lo citant les famoses paraules del President John F. Kennedy: «No us pregunteu què pot fer el país per vosaltres, sinó pregunteu-vos què podeu fer vosaltres pel país». I els va donar exemples de com això es pot posar en pràctica: ajudant a la gent gran, mantenint els carrers nets, tenint cura del propi entorn, mirant de ser bones persones i estudiants diligents.

El mateix dia a la tarda, a la rectoria de la parròquia, Mons. Vives va rebre Rosa Babot, Presidenta de la Junta del Comitè Nacional d'Unicef. Posteriorment, va rebre una delegació de la Plataforma contra el Tancament de l'Amibaixada de Portugal a Andorra, que treballa pels interessos dels més d'onze mil portuguesos residents a Andorra. Van voler exposar al Copríncep la necessitat de disposar a Andorra almenys dels Serveis Consulars mínims, que els eviti desplaçar-se a Barcelona o a Tolosa. També es va reunir amb els membres de Càritas Parroquial, presidits per Agustí Font, actualment també President de Càritas d'Andorra, els quals li van exposar les ajudes que s'han pogut fer durant els darrers mesos i de la situació general provocada per la crisi econòmica generalitzada, constatant que molts immigrants han retornat als seus països. Mons. Vives va agrair el compromís social de les persones que integren Càritas i els va encoratjar a continuar en aquest servei eclesial.

L'endemà Mons. Vives va fer una extensa visita a les dependències del Ministeri de Justícia i Interior, on va ser rebut a la seva arribada pel Ministre Marc Vila i pel Secretari d'Estat d'Interior, Xavier Espot. Va saludar el Director dels Serveis de Policia, Jordi Lluís, i el Director Adjunt, Frederic Gutiérrez, els quals el van acompanyar, juntament amb el Ministre i el Secretari d'Estat durant la visita a l'edifici on hi treballen uns 300 funcionaris.

Visita a la Comunitat de Missioneres filles de l'Immaculat Cor de Maria a Balaguer

L'Arquebisbe d'Urgell, durant la seva estada a Balaguer en motiu de la Festa del Sant Crist, va visitar el passat 10 de novembre, la comunitat de les Missioneres Filles de l'Immaculat Cor de Maria, les «Germanes de la Vetlla», que des de l'any 1907, han exercit a la ciutat una excel·lent tasca al servei dels malalts. La casa de Balaguer és la més antiga de l'Institut després de la Casa Mare de Cervera, on van ser fundades per la Mare Maria Güell l'any 1899, i les seves religioses són conegudes com les «Monges Vetlladores» per la seva atenció dels malalts a les cases. Actualment, a la comunitat de Balaguer, de la qual n'és responsable la Germana Marta Pintó Xandri, hi viuen 34 missioneres cordimarianes, la majoria d'edat avançada, i són la comunitat religiosa més nombrosa del Bisbat d'Urgell.

Les religioses van explicar a Mons. Vives que el volen sostenir amb la seva pregària, i de manera especial al mes de novembre pregaven per les vocacions sacerdotals i consagrades, ja que han participat activament en la Cadena de pregària de totes les Diòcesis de Catalunya. Amb un diàleg cordial i familiar, li van expressar el seu desig de mantenir-se sempre unides i d'ajudar-se les unes a les altres, en aquest tombant de la vida quan moltes d'elles pateixen les xacres de l'edat i malalties que els fan ser molt dependents. L'Arquebisbe els va mostrar el seu agraïment per tot allò que han fet al servei dels malalts i dels necessitats al llarg de la seva vida, i les va encoratjar a mantenir-se sempre en estat de vetlla, a l'espera del Senyor.

ADVENT ÉS TAMBÉ SOLIDARITAT

La Mare de Déu i l'Advent

Pau VI en la seva exhortació apostòlica sobre el culte marià, assenyala que el temps d'Advent és el temps marià per excel·lència. I això mateix repeteix el recent Directori sobre la pietat popular i la litúrgia.

El Concili Vaticà II és una fita important en el magisteri recent sobre la Verge Maria. Tracta aquesta qüestió en el capítol vuitè de la constitució dogmàtica sobre l'Església, el document central de tot el Concili: «La benaurada Verge Maria, Mare de Déu, en el misteri de Crist i de l'Església». Situa la figura de Maria dins del misteri del Crist i de l'Església. I és que hi ha una íntima connexió entre l'Advent i la festa de la Immaculada. Si el temps d'Advent és el temps de l'espera de la vinguda del Senyor, el misteri de la Concepció Immaculada de

Maria és l'anticipació del fruit d'aquesta vinguda: la comunió entre Déu i els homes per Jesucrist.

En la Mare de Déu tot queda referit al Crist. Déu Pare l'escolli des de l'eternitat com a Mare tota santa i l'adornà amb dons de l'Esperit Sant.

Al llarg dels segles, l'Església ha pres consciència que Maria, plena de gràcia per Déu, fou redimida des de la seva concepció. Això és el que

confessa el dogma de la Immaculada Concepció, proclamat l'any 1854 pel Papa Pius IX: «La benaurada Verge Maria, des del primer instant de la seva concepció, per una gràcia i un favor singular de Déu totpoderós, en virtut dels mèrits de Jesucrist, Salvador del llinatge humà, fou preservada intacta de tota taca del pecat original».

La Mare de Déu és una imatge plena de referents. En aquest temps de l'Advent pren força el referent de la mare amatent, l'acollidora en els mals moments, la impulsora de la nostra capacitat de superar-nos. La caritat ha de ser pels cristians un eix central en la seva vida. Caminem cap al Nadal, i això dóna sentit a la nostra quotidianitat, vinculant-nos amb els qui ens necessiten i estan a prop. La Mare de Déu també és a prop.